

DOS ANYS D'APRENTATGE

Joan Teran
04/03/2009
www.fabrica.cat

Article de Joan Teran, militant d'Endavant i membre de la CUP de Molins de Rei, per al setmanari Directa.

Quantes vegades haurem discutit les contradiccions de la lluita institucional, i haurem arribat a la mateixa conclusió: per sí sola, la lluita institucional és incapaç d'aconseguir la transformació de la societat. I encara tenint en compte aquesta precaució, n'hauríem d'afegir una altra: l'efecte dissuasiu que podria tenir sobre alguns companys, si fessin cas de la il·lusió que les coses poden canviar realment gràcies a la tasca institucional.

Durant els dos anys que portem a l'ajuntament de Molins de Rei, amb un sol regidor a l'oposició, hem tingut temps de fer aquestes reflexions i de comprovar-les a la pràctica. Per posar un exemple de fins on arriba la separació de la classe política de la ciutadania: els representants electes no poden delegar en companys d'assemblea la seva participació ni en una sola comissió informativa, cosa que converteix els regidors en especialistes privatis de la política municipal. No vull ni imaginar-me què pot significar això en ciutats més grans que aquesta, un municipi de 24.000 habitants, però, per l'experiència dels companys de Mataró, sabem que, efectivament, totes les precaucions que havíem pres tenien raó de ser: els ajuntaments absorbeixen molt treball militant.

Però aquests dos anys també ens han aportat coses bones. Hem estat capaços de ser una mica més que la pedra a la sabata, i denunciant les arbitrietats dels polítics professionals de la vila (la més flagrant, la pujada de salaris dels regidors entre un 33 i un 128%) hem esdevingut sovint el centre de la política molinenca, sent escoltats amb atenció per bona part del poble. Per això ens han acusat de demagogs i de populistes, i també de tot aquest seguit de qualificatius que utilitzen quan ens sortim dels consensos que tant els agrada imposar-nos. Com, per exemple, quan no donem suport a les mocions que reproduïxen el discurs de l'Estat sobre la violència, al País Basc o aquí; o quan ens desmarquem de les seves respostes hipòcrites a la crisi.

Diuen que, malgrat tot, és possible fer coses "des de dins". No diem que no. Darrerament, el ple de l'ajuntament ha aprovat, a proposta de la CUP, una moció que proposa la creació d'un reglament d'ús d'habitatges buits que gravaria amb un 50% més de l'IBI sobre els habitatges usats amb finalitats especulatives, amb l'objectiu de posar-los en un règim d'habitatge de lloguer protegit. Una mesura que va a favor de la classe treballadora però que, per altra banda, serà difícil d'aplicar.

No cal que ningú ens adverteixi que això no arreglarà d'arrel el problema de l'habitatge. Sabem que, si no hi ha un moviment social al carrer que organitzi les aspiracions dels i les treballadores de Molins de poder accedir a un habitatge digne sense haver de regalar la major part del seu salari als bancs o a les immobiliàries, aquesta mesura no serà sinó paper mullat. Però també és cert que aquest tipus de propostes, si acompanyen reivindicacions que són al carrer, i que no pretenen domesticar-les sinó donar-los suport, poden ajudar a fer-les avançar.

Sense un moviment organitzat al carrer, la lluita institucional no pot servir sinó per legitimar unes institucions que existeixen per gestionar els conflictes socials en benefici d'aquella classe social que deté el poder. Per tant, nosaltres l'haurem d'utilitzar amb la finalitat contrària: per convertir-la en una eina al servei dels i les desposseïdes, al servei dels que qüestionen el poder.

La (curta) experiència de dos anys dins l'Ajuntament, ens ha demostrat que soles no podem. Si algú creia que ara que algunes CUP han aconseguit representació institucional als seus pobles ha arribat el moment de "fer política de debò" (com si fins ara no n'haguéssim fet, de política), ara penso que més que mai, és el moment de seguir fent la política que sabem fer, des de dins i des de fora de les institucions: la política dels de baix, des de la base, la política de l'agitació i la propaganda, d'explicar pacientment els problemes que tenim a la gent, de l'educació en les assemblees i en el treball col·lectiu; en resum, la política de l'antagonisme amb els responsables de l'opressió sobre els Països Catalans i la seva classe treballadora.

Durant aquest temps, n'hem après una mica. Però encara hi haurem de posar molta més imaginació per seguir fent arribar la nostra veu a més gent, i posar més esforç en denunciar les injustícies de cada dia. Tenint present que, al capdavall, el que importa és que la lluita sigui al carrer.